

Εἰς τὸν Ἱερὸν Λόχον ἐν τούτοις ἐθεώρησαν τιμήν των νὰ καταταχθοῦν καὶ παλαιὸι τινες στρατιωτικοί. Οὕτως ὁ ἄλλοτε ἀρχηγὸς τοῦ ἱππικοῦ τῶν Ὀσποδάρων, τῶν Ἑλλήνων ἡγεμόνων Μολδοβλαχίας, Θεοδόσιος Χριστοδοῦλου Φινίτης, φέρων τὸν βυζαντινὸν τίτλον τοῦ πρωτοσπαθαρίου, ὡς ἐσυνεβίβητο εἰς τὰς αὐτὰς ἐκείνας. Οὗτος μάλιστα ἀφήκει καὶ ἐπιστολάς, σημειώματα καὶ δὴ ποιήματα περὶ τοῦ Ἱεροῦ Λόχου, τὰ ὅποια ἂν δὲν ἔχουν λογοτεχνικὰς ἀξιώσεις, εἶναι ἐν τούτοις πολυτίμητα ὑπὸ πᾶσαν ἄλλην ἐπεψιν. Ὁ Φινίτης δὲν λησμονεῖ τὸ φοβερὸν ἔραμα, τοῦ ὁποίου μετέσχε, καὶ εἰς τὸ γῆρας νωπὰς ἔχει ἀκόμη τὰς ἐξ αὐτοῦ ἐντυπώσεις, τὰς ὁποίας πειράται ν' ἀναπαραστήσῃ διὰ τῶν στίχων του.

«Εἶδ' ἀπόψε στ' ὄνειρό μου τὴν παλιὰ μας ἐκστρατείαν
καὶ τοὺς Ἡρώας μας πάντας καὶ τὸν Ἱερὸν τὸν Λόχον
«Μέσα εἰς Τουρκῶν τὰ στίφη, σκονισμένους, πληγω-
μένους,
«σ' τοὺς ἰδρωτάς καὶ τὸ αἷμα ὄλους καταβουτημέ-
νους. . . »

Ὁ ποιητὴς - στρατιώτης ἀπέθανεν εἰς μικρὸν ρωσικὸν χωρίον τῆς Βεσσαραβίας, τὴν Γογιάνην, ἐν ἐσχάτῃ πενίᾳ, ὁ ἄλλοτε λαμπροκόσμητος γκιουλέρ-ἀγκασὴς τῶν Ἡγεμονιῶν, πρωτοσπαθάριος καὶ βογιάρος. Θέλει νὰ ἔλθῃ νὰ ἴδῃ τὴν Ἑλλάδα ἐλεύθερον βασιλείον τὸ 1833, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὰ μέσα καὶ θρηγεῖ ὅτι ἡ τύχη τὸν κατεδίκασεν ὡς λέγει, «εἰς τὴν Σκυθίαν νὰ διάγῃ.» Ἐλπίζει πάντοτε ἐν τούτοις ὅτι θὰ ἔλθῃ ν' ἀποθάνῃ καὶ νὰ ταφῇ ἐδῶ καὶ γράφει ἐμμέτρως τὸ ἐπιτύμβιον του «Νά, ὁ Φινίτης ἐνθάδε κεῖται! . . . » καὶ θέλει νὰ τὸν θάψουν μαζί μὲ τὰ ὅπλα ποῦ εἶχε στὸ Δραγατσάνι.

Ἀπὸ τὸν περιωθέντα τούτον ἐκ τῆς φοβερᾶς καταστροφῆς τοῦ Δραγατσανίου πολεμιστὴν ἔχομεν

καὶ ἄλλα τινα ἀκόμη ὀνόματα τῆς ἡρωϊκῆς ταύτης νεότητος ἀγνωστα ἄλλοθεν. Εἶναι ὁ Δημήτριος Βιζυηνὸς καὶ ὁ Σκαμναλίτης Φόκιος περὶ ὧν λέγει «εὐχαρίστως εἶδα τούτους ἄτρομοι νὰ πολεμοῦν». Καὶ ὅμως ὁ Φόκιος ἦτο ἀκόμη ἐν μειράκιον, τὸ ἔποιοι ὁ Φινίτης εἶχε συστήσει εἰς τὸν ἀρχηγὸν Σούτσον νὰ ἔχῃ ὑπὸ τὴν ἰδιαιτέραν προστασίαν του. Εἶναι ὁ Δημήτριος Βεΐτσινός, ὁ γενναῖος σημαιοφέρρος, ὃν ἤξυδρομεν μέχρι τοῦδε ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ξενοφῶντος, διότι πολλοὶ τῶν Ἑταιριστῶν φέρουσιν ἐπωνύμια ἀρχαιοπρεπῆ ἢ συμβολικά, Καρνεάδης, Πολυαίνης, Διογενίδης, Φαιδαπέλλων! Τὸν Πολυαίνην ὁ Φινίτης ἀποκαλεῖ σοφόν, διότι φαίνεται εἶχε μεγάλως διακριθῆ εἰς τὰς σπουδὰς του. Ἐπαινεῖ ἀκόμη τὸν Περραιβόν, ἄλλον ἢ τὸν γνωστὸν στρατηγὸν Χριστόφορον Περραιβόν, τὸν Γονατᾶν, τὸν Ἡπειρώτην Οἰκονόμον. Ἀναφέρει καὶ τὸν Γεννάδιον ὡς Ἱερολοχίτην. Ἐξ ἄλλων πηγῶν γινώσκωμεν ὅτι ὁ Ἀθανάσιος Τσκαλάφ τῆς Φιλικῆς ὑπῆρξεν ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ Ἱεροῦ Λόχου, εἰς ὃν αὐτὸς κατέτασσε καὶ ὄριζεν. Ἐπολέμησεν ὡς Ἱερολοχίτης καὶ ὁ γεν. ὑπασπιστὴς τοῦ ἀριστρατήγου Λασσάνης, ὁ καὶ ὑπουργὸς χρηματίσας βραδύτερον ἐν Ἑλλάδι, ὅστις καὶ μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ ὑπογράφει «Λασσάνης, Ἱερολοχίτης». (1)

Ὅτε τὸ στράτευμα ἐβάδισε πρὸς δυσμὰς, ἔπως εἰσβάλλῃ εἰς τὴν περίχωρον τοῦ Βουκουρεστίου, ὁ Νικόλαος Ὑψηλάντης ἀντικατέστησε τὸν συνταγματάρχην Καντακουζηνὸν ἐν τῇ ἀρχηγίᾳ τοῦ

(1) Εἰς τῶν μακρότερον ἐπιζησάντων Ἱερολοχιτῶν ὑπῆρξε καὶ ὁ ἀρχικλητὴρ τοῦ Ἀρείου Πάγου Γαλιόσης. Ὑψηλὸς καὶ στιβαρὸς ἀνὴρ, φυσιογνωμίας ἀγαθοτάτης, ἀπελάμβανε τῆς γενικῆς συμπαθείας καὶ ἐκτιμῆσεως τῶν Ἀρειοπαγιδῶν, οἵτινες ἐφέροντο πρὸς τὸν γηραιὸν ἀγωνιστὴν μᾶλλον ὡς πρὸς πατέρα ἢ ὡς πρὸς ὑποδέεστορον.